

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิทยานิพนธ์เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรมีอยู่หลายฉบับด้วยกัน แต่สำหรับ วิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาและความมุ่งหมายในการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาสังคมศึกษาโดยเฉพาะนั้น มีวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องโดยตรงอยู่เพียงฉบับเดียว คั้งที่ ผู้วิจัยจะได้สรุปแนวคิดเห็นและผลการวิจัยของวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเสริม หลักสูตรต่อไป

ในปี พ.ศ. 2504 อารีรัตน์ สุภเมธี¹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษานุมิ- ศาสตร์และประวัติศาสตร์นอกสถานที่ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร และธนบุรี" สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาวิธีการที่จะทำให้การศึกษานุมิ- ศาสตร์และประวัติศาสตร์นอกสถานที่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร และธนบุรีเป็นผลดีแก่นักเรียนมากที่สุด ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามนักเรียน ในโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต รวม 8 โรงเรียน ผล ปรากฏว่านักเรียนส่วนมากเคยไปศึกษานุมิศาสตร์และประวัติศาสตร์นอกสถานที่เพียงปีละ ครั้งหรือไม่เคยไปเลย ในการที่โรงเรียนจัดพาไปทัศนศึกษานอกสถานที่นั้นนักเรียนส่วน มากไปร่วมด้วยทุกครั้ง สำหรับระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษานอกสถานที่นั้นส่วนมากไปกลับ ในวันเดียวกัน ทุกโรงเรียนที่ทำการวิจัยทำการประเมินผลภายหลังการไปศึกษานอก สถานที่โดยการให้นักเรียนเขียนรายงานส่ง ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า การที่จะพา นักเรียนไปศึกษานอกสถานที่นั้น แต่ละครั้งจะต้องให้นักเรียนได้ทราบถึงความมุ่งหมาย

¹อารีรัตน์ สุภเมธี, "การศึกษานุมิศาสตร์และประวัติศาสตร์นอกสถานที่ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร ธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะ ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2504) (อักษราเนา.)

อย่างชัดเจน โดยจัดให้มีการประชุมพิเศษเกี่ยวกับสถานที่ที่จะไปก่อน การกำหนดระยะเวลาในการไปศึกษานอกสถานที่ควรจัดให้พอเหมาะ เพื่อให้นักเรียนได้ศึกษาอย่างทั่วถึง ไม่รีบร้อนจนเกินไปและให้ตรงต่อเวลา พาหนะที่จัดหาทำได้กระทรวงศึกษาธิการควรมีบริการรถเช่าในราคาถูกหรือจัดตั้งสมาคมท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาขึ้นอย่างต่างประเทศ เช่นในอังกฤษมีสมาคมเรียกว่า "The School Journal Association" แต่ทางโรงเรียนจักรถของโรงเรียนเองได้ก็จะทุนค่าใช้จ่ายและมีความสะดวกยิ่งขึ้น

ในปี พ.ศ. 2506 ทองสุข รัตนทรัพย์² ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดพระนครและธนบุรี" สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อให้ทราบถึงการจัดและชนิดของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นในโรงเรียน ทราบทัศนคติ ปัญหา ตลอดจนความคิดเห็นทั่วไปของครูและนักเรียนเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรให้เป็นไปตามความเหมาะสมอันจะเป็นประโยชน์ต่อครูเพื่อดำเนินการสอนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายทางการศึกษา ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล 5 แห่ง โรงเรียนราษฎร์ 5 แห่ง ทั้งที่เป็นโรงเรียนชาย หญิง และสหศึกษา ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวนครู 100 คน นักเรียน 500 คน นำผลที่ได้มาวิเคราะห์เป็นอัตรา ร้อยละและจัดทำเป็นตาราง ผลการวิจัยแสดงว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนต่าง ๆ ที่จัดขึ้นแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่สถานักเรียนและชุมนุม ซึ่งประกอบด้วยชุมนุมวิชาการ การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ การบันเทิงและสังคม ในการดำเนินกิจกรรมนั้นฝ่ายบริหารของโรงเรียนให้ความร่วมมือและสนใจกิจกรรมแต่ครูยังขาดประสบการณ์ นักเรียนก็มีความสนใจกิจกรรมพอสมควร ความร่วมมือของผู้ปกครองมีพอสมควร การ

²ทองสุข รัตนทรัพย์, "ปัญหาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506) (อักษราเนา.)

จัดกิจกรรมมักทำหลังเลิกเรียน ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมช่วยส่งเสริมความสามัคคี ความรับผิดชอบและความคิดริเริ่ม ให้ความสนุกสนาน ส่งเสริมการเรียนรู้ในชั้นให้ดีขึ้น ช่วยแก้ปัญหาและส่งเสริมความมีน้ำใจเป็นนักกีฬาและแนวคิดประชาธิปไตย ปัญหาการจัดกิจกรรมคือความรู้ความเข้าใจด้านกิจกรรมไม่เพียงพอ ขาดความร่วมมือและความชำนาญ มีปัญหาในด้านการเงิน เวลา สถานที่ และตัวบุคคล ตลอดจนผู้ให้ความสนับสนุน ขาดการแนะนำและการวางแผนที่ดี การแบ่งงานไม่ทั่วถึง ไม่มีการวางแผนระยะยาว และไม่มีการบันทึกผลงานไว้

ในปี 2506 นี้เช่นกัน สุนทร โคตรบรรเทา³ ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" สรุปผลการวิจัยดังนี้

ความมุ่งหมายในการวิจัย มุ่งสำรวจการดำเนินงาน การจัดกิจกรรม ปัญหา ความสนใจ ทัศนคติ ของการจัดกิจกรรมซึ่งดำเนินการอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นใน โรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ผู้วิจัยได้ออกแบบสอบถามครูจำนวน 72 คน และนักเรียนจำนวน 602 คน จากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ชายและหญิง และสหศึกษา ในจังหวัดพระนครและธนบุรีจำนวน 13 โรงเรียน นำผลที่ได้มาคิดค่าการวิเคราะห์ทางสถิติในรูปร้อยละของจำนวนผู้ที่ได้ออกแบบสอบถาม

ผลการวิจัย จากแบบสอบถามโรงเรียนจำนวน 13 แห่ง พบว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้นส่วนใหญ่ได้แก่สถานักเรียน และชุมนุมทางวิชาการต่าง ๆ ส่วนการดำเนินงานของชุมนุมต่าง ๆ ประกอบด้วยคณะกรรมการบริหารชุมนุม มีอาจารย์ที่ปรึกษา และสมาชิกบางชุมนุมต้องเสียเงินเข้าเป็นสมาชิก ในด้านการวางระเบียบการต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสังคมศึกษายังไม่รัดกุมและสมาชิกยังไม่สนใจเท่าที่ควร อาจารย์

³สุนทร โคตรบรรเทา, "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506) (อัครสำเนา.)

ที่ปรึกษาที่ยังไม่สะดวกในการที่จะเป็นที่ปรึกษาชุมนุมอย่างเต็มที่ กิจกรรมที่จัดขึ้นส่วนใหญ่ ได้แก่ การศึกษานอกสถานที่ การจัดงานรื่นเริง การอภิปรายและโต้วาที การฉายภาพยนตร์ การจัดนิทรรศการ เป็นต้น อุปสรรคของการจัดกิจกรรมได้แก่การขาดความร่วมมือจากครูและนักเรียน ความไม่สะดวกด้านการเงิน อุปกรณ์และสถานที่ในการจัด รวมทั้งการขาดการวางแผนงานที่รัดกุม ขาดจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ไม่มีการวางแผนงานล่วงหน้า เป็นต้น

ในปี พ.ศ. 2508 จุไรศรี สุทธิศรีสังข์⁴ ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" สรุปผลดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนว่าเป็นอย่างไร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักเรียนจำนวน 340 คน จาก 12 โรงเรียน ค่าของค่าตอบที่ได้นำมาวิเคราะห์โดยคิดเป็นคะแนนในการร่วมกิจกรรม เพื่อหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการร่วมกิจกรรมกับคะแนนสอบประจำภาคต้น ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ค่า r) ที่ได้เป็นลบ (-) ทั้งสิ้น แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเป็นไปในทางตรงกันข้าม เว้นไว้แต่ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนสหศึกษาเท่านั้นที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ค่า (และเป็นบวก (+) แต่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันบ้างแต่น้อยมาก ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า เพื่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้ผลดี จะต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย เช่น ตัวนักเรียนเองจะต้องติดตามการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสมาคมและสโมสรต่าง ๆ หาโอกาสเป็น

⁴ จุไรศรี สุทธิศรีสังข์, "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508) (อัครสำเน.)

สมาชิก และร่วมกิจกรรมกับสโมสรเยาวชน ทางบ้านครูและผู้ปกครองจะต้องช่วยส่งเสริม และแนะแนวให้เด็กเกิดความสนใจ ตลอดจนรัฐและเอกชนที่จัดตั้งสโมสรเยาวชนจะต้องจัดหาอุปกรณ์ให้บริการแก่เยาวชนอย่างพร้อมเพรียง เพื่อให้กิจกรรมเหล่านั้นส่งเสริมการเรียนรู้ให้ดีขึ้น

ในปี 2508 นี้เช่นกัน เบญจมาศ เพิ่มสุขศรี⁵ ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ ในจังหวัดพระนครและธนบุรีที่มีต่อกิจกรรมนอกหลักสูตร" สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อสำรวจความสนใจและทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญ จากโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 350 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีความสนใจในกิจกรรมนอกหลักสูตรพอสมควร การดำเนินการจัดกิจกรรมยังไม่ให้ผลดี ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ควรจัดกิจกรรมให้เห็นคุณค่าโดยการให้ความรู้แทรกอยู่ด้วย ควรจัดให้สนุกและสม่ำเสมอ ควรจัดในวันหยุด และควรมีเวลาเพียงพอในการจัด ควรให้นักเรียนจัดเองโดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำ ควรมีการเรียนนอกสถานที่บ้างเพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศ ควรมีกรรมการประจำชุมนุม และควรมีการเงินมากพอสมควร ควรเชิญวิทยากรผู้ทรงความรู้มาบรรยายเกี่ยวกับกิจกรรมนอกหลักสูตรให้นักเรียนฟังบ้าง

⁵เบญจมาศ เพิ่มสุขศรี, "การสำรวจทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สายสามัญในจังหวัดพระนครและธนบุรีที่มีต่อกิจกรรมนอกหลักสูตร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508) (อัครสำเนา.)

ในปี 2511 วนั ปัทมลิขิตสกุล⁶ ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความสนใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย" ซึ่งสรุปผลการวิจัยดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อสำรวจความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย ในด้านที่เกี่ยวกับการเป็นสมาชิกชุมนุม ความคิดเห็นในด้านการดำเนินงาน เวลา ความร่วมมือ และความต้องการจากการร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร ความคิดเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ ผู้ที่สมควรจัดกิจกรรม ผลงานของชุมนุมที่ทำไปแล้ว รวมทั้งข้อเสนอแนะต่าง ๆ ใช้ประชากรโดยการสุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 จำนวนชั้นละ 120 คน รวม 600 คน ผลการวิจัยแสดงว่า นักเรียนส่วนมากสนใจในการเข้าเป็นสมาชิกของชุมนุมต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียน โดยการสมัครเข้าเป็นสมาชิกชุมนุมหนึ่ง ๆ ได้เพียงเทอมละ 1 ชุมนุม เวลาที่ใช้จัดกิจกรรมคือ เวลาหลักเลิกเรียน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ในด้านการบริหารงาน ผู้ที่ร่วมดำเนินงานจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรคือ ครู อาจารย์ และนักเรียนช่วยกันจัด ความร่วมมือของครู อาจารย์ ผู้ปกครอง ตลอดจนนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นดีพอสมควร

ในปี พ.ศ. 2513 ยุทธวีวัลย์ วนิชจินดา⁷ ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา กับผลความสำเร็จในการเรียนวิชาสังคม

⁶วนั ปัทมลิขิตสกุล, "การสำรวจความสนใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511) (อัครสำเนา.)

⁷ยุทธวีวัลย์ วนิชจินดา, "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษา กับผลสำเร็จในการเรียนวิชาสังคมศึกษาในชั้นมัธยม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2513) (อัครสำเนา.)

ศึกษาในชั้นมัธยม" สรุปผลดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย เพื่อศึกษาถึงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสังคมศึกษาในชั้นมัธยม และหาความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษากับผลการเรียนวิชาสังคมศึกษา ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร เพื่อปรับปรุงแก้ไขและเสริมสร้างความรู้ในหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและเพื่อประสิทธิภาพทางการเรียนการสอน ผลการวิจัยปรากฏว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรสังคมศึกษาที่นิยมจัดกันส่วนมากได้แก่การให้นักเรียนติดตามความเคลื่อนไหวประจำวันจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ จัดทำป้ายประกาศ ป้ายนิเทศเกี่ยวกับสังคมศึกษาและข่าวสำคัญ ๆ การเชิญวิทยากรมาบรรยาย การพานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ ผู้วิจัยยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่าผู้บริหารควรให้ความร่วมมือและสนับสนุนในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้นภายในโรงเรียน จัดหาอุปกรณ์ต่างสื่อทัศนศึกษา ปรับปรุงห้องสมุด จัดตารางเรียนให้ที่ สนับสนุนการจัดตั้งชุมนุมต่าง ๆ รวมทั้งการให้บริการอำนวยความสะดวกโดยทั่วไป ครูเองก็ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ให้นักเรียนมีโอกาสแสดงออก ให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการจัดรายการนั้น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ส่งเสริมความมั่นใจในการแสดงออก มีการจัดกิจกรรมนิทรรศการ ช่วยสำรวจความถนัด ให้รู้จักการทำงานร่วมกัน มีการศึกษานอกสถานที่ให้นักเรียนฝึกฝนความรับผิดชอบในการเดินทาง นักเรียนเองก็ควรให้ความร่วมมือกับครูในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ อย่างสนใจและจริงจัง ผู้ปกครองควรเต็มใจและส่งเสริมให้นักเรียนได้รวมกิจกรรมกับทางโรงเรียน หากผู้ปกครองมีความชำนาญและมีความรู้ควรสมัครเป็นวิทยากรหรือมีคุณเทศก์ด้วย ในด้านตัวครูผู้สอนเองควรทำบันทึกรายงานผลของโรงเรียน ด้านประโยชน์ ข้อเสนอแนะและขอควรปรับปรุงเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษาไว้เป็นหลักฐานต่อไป

ในปี 2514 พูนศิริ เจริญพันธ์⁸ ทำวิทยานิพนธ์เรื่อง "ความสนใจของนักเรียนสตรีศรีสุริโยทัย ที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร" สรุปผลดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อสำรวจความสนใจในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักเรียนโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย จำนวนนักเรียน 390 คน จากแบบสอบถามที่สร้างขึ้น แบบ Check List ผลของการวิจัยพบว่า ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรสังคมศึกษาของโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัยนั้น มีอยู่ด้วยกัน 2 ประเภทคือ การจัดสถานักเรียน และชุมนุมทางวิชาการต่าง ๆ สำหรับความสนใจของนักเรียนในการจัดกิจกรรมนั้น ปรากฏว่านักเรียนไม่ให้ความสนใจในการร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรเท่าที่ควร ทั้งนี้ เพราะผู้ที่ริเริ่มในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของทางโรงเรียน ได้แก่อาจารย์หัวหน้าสายวิชา แทนที่จะเป็นอาจารย์ผู้สอนและนักเรียนร่วมกันจัด เพราะฉะนั้นจึงปรากฏว่ามีนักเรียนหลายคนที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของชุมนุมใด ๆ เลย อนึ่ง เวลาที่จัดกิจกรรมทางโรงเรียนจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในวันหยุดซึ่งนักเรียนส่วนมากต้องการพักผ่อนและมีเวลาทำกรบ้านบ้าง ตลอดจนในค่านการวางแผนและโครงการกิจกรรมเสริมหลักสูตรของทางโรงเรียนเอง ก็ไม่มีการวางแผนงานและมีระเบียบข้อบังคับที่แน่นอน

ในปี ค.ศ. 1959 โรเบิร์ต ดี. ฮัมฟรีย์ (Robert D. Humphrey)⁹ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "The Relationship of Participation in out-of School Activities to School Achievement" ประชากรที่เป็นตัวอย่างในการวิจัยใช้

⁸พูนศิริ เจริญพันธ์, "ความสนใจของนักเรียนสตรีศรีสุริโยทัยที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514) (อัครสำเนาะ.)

⁹Robert D. Humphrey, "The Relationship of Participation in out-of School Activities to School Achievement," Thesis Abstract, Series No. 16, School of Education Indiana University, 1960, pp. 125-135.

นักเรียนชายหญิงจำนวน 600 คน รวมทั้งผู้ปกครอง ครู และเจ้าของโรงเรียน นักเรียนที่เลือกเป็นตัวอย่างไม่อยู่ในเกรด 5 จากโรงเรียน 8 แห่ง ที่มีฐานะเศรษฐกิจเท่าเทียมกัน เครื่องมือวิจัยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมนอกโรงเรียนที่นิยมจัดได้แก่กิจกรรมด้านสังคม การท่องเที่ยว ทางด้านศิลปะ ทางการอ่าน การทำงานบ้าน การร้องเพลง การทำงานนอกบ้าน ทางงานฝีมือและงานอดิเรกอื่น ๆ กิจกรรมทางศาสนา การดูโทรทัศน์ ตลอดจนการดูภาพยนตร์ ซึ่งผู้ปกครองส่วนมากเห็นว่าเด็กของตนมีความสนใจในกิจกรรมนอกโรงเรียนมาก เด็กชายมักชอบรวมกลุ่มกิจกรรมมากกว่าเด็กหญิง เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจยากจนมักชอบใช้เวลาในการทำงานเพื่อครอบครัวหรือเพื่อตนเองมากกว่าเด็กที่มีฐานะร่ำรวย เด็กหญิงที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางหรือสูง เข้าร่วมกิจกรรมมากกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ เด็กที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงใช้เวลาว่างในการร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนค่อนข้างมาก เช่นกิจกรรมทางด้านการอ่านหนังสือ ศิลปะและสังคม ในขณะที่เดียวกันเด็กที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำก็ใช้เวลาในการร่วมกิจกรรมเช่นกัน แต่เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการดูโทรทัศน์ การร้องเพลง และการเล่นเกมต่าง ๆ ทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ด้านการอ่านและภาษาอังกฤษ กับกิจกรรมนอกโรงเรียน มีค่าเป็นบวก แต่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในวิชาอื่น ๆ ยกเว้นภาษาอังกฤษ กับการดูโทรทัศน์ มีค่าเป็นลบ เด็กที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมาจากพวกที่มีฐานะปานกลางและสูงมากกว่าพวกที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ในด้านความแตกต่างระหว่างการร่วมกิจกรรมของเด็กหญิงและเด็กชายพบว่า ไม่ค่อยมีความแตกต่างระหว่างเด็กหญิงและเด็กชาย ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กิจกรรมที่นักเรียนใช้เวลาในการดูมากกว่าปกติคือ การชมโทรทัศน์ อันเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมนอกหลักสูตร

ในปี ค.ศ. 1971 โรเบิร์ต ออริจิน กิทบอลท์ (Robert Origeine Guitbault)¹⁰ ทำการวิจัยเรื่อง "A Comparison of Student Activity Programs in Three Types of Connecticut Middle Schools" สรุปผลการวิจัยได้ว่าวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรซึ่งเป็นโปรแกรมกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียน 3 ระดับ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมนักเรียนสำหรับระดับเกรด 6-7-8 ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น แบบสอบถามจะเกี่ยวข้องกับแนวความแตกต่างในการจัดกิจกรรมในระดับเกรดต่าง ๆ การรวมกิจกรรมและการดำเนินกิจกรรมของโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากรในระดับต่างกัันดังกล่าว ศึกษาขอบเขตประเภท ตลอดจนความร่วมมือในการรวมกิจกรรม เช่น สถานักเรียน ชุมชนต่าง ๆ ว่ามีความแพร่หลายเป็นที่ยอมรับอย่างไร นอกจากนั้นยังศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและนักเรียนเกี่ยวกับการมองเห็นความสำคัญของการรวมกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อนำผลการวิจัยไปปรับปรุงกิจกรรมให้เหมาะสมกับนักเรียนในระดับเกรด 6-7-8 ให้มากที่สุด ผู้วิจัยเลือกโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาใน Connecticut Middle School จำนวน 45 โรงเรียน แบ่งเป็นระดับเกรด 6-7-8, เกรด 7-8 และเกรด 7-8-9 เป็นระดับชั้นละ 15 โรงเรียน ทำการสอบถามผู้บริหารโรงเรียน 45 คน นักเรียนจำนวน 400 คน ใช้การสัมภาษณ์ โดยการคัดเลือกข้อมูลจากเอกสารและวิทยานิพนธ์อื่น ๆ การทดสอบความแม่นยำ ใช้ค่า (Chi-Square) และค่าทดสอบนัยสำคัญเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมที่แน่นอน รวมทั้งแนวคิดที่เป็น

¹⁰Robert Origeine Guitbault, "A Comparison of Student Activity Programs in Three Types of Connecticut Middle Schools," Dissertation Abstracts International, (Xerox). United States; Cushing-Molloy, Inc., Ann-Arbor, Michican. Vol. 32, No. 1. (July, 1971), pp. 305 A.

ข้อเสนอแนะหรือข้อควรปรับปรุงต่าง ๆ ผลการวิจัยพบว่า มีกิจกรรมไม่กี่ประเภทที่นักเรียนส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ รวมทั้งกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนส่วนใหญ่ก็มีไม่มากเช่นกัน ผลการรวมกิจกรรมที่น้อยลงมาจากผลการเรียนของนักเรียนไม่จริงไม่อำนวยให้นักเรียนมีสิทธิเข้าร่วมกิจกรรมทุกอย่างได้ ความแตกต่างด้านตัวเด็กพบว่า ในระดับเกรด 6-7-8 และ 7-8-9 มีความสนใจด้านการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนน้อยกว่าเด็กในระดับเกรด 7-8 ส่วนเด็กในระดับเกรด 6-7-8 สนใจเข้าร่วมกิจกรรมที่ตนเห็นว่าน่าสนใจมากกว่าเด็กในระดับเกรดอื่น ๆ ที่นำมาเปรียบเทียบในการวิจัย